

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Un dia normal

Avui els estudiants tornen a classe iniciant un nou curs escolar. Avui el trànsit augmenta fent que ciutats i pobles rescatin la tensió i neguit habituals. Avui les famílies recuperen costums, rutines i una suada tranquil·litat. Avui, doncs, estrenem un dia *normal*, després de tres mesos d'avorriments concertats i d'alegries pactades. La màgia *potagia* de les vacances. O el deure imposat, esclar, de viatjar allà on sigui, malgrat que les ganes i la butxaca estiguin més hipotecades que la Tresoreria de la Generalitat catalana. Vull dir que aviciats com estem a viure cada dia Diades Històriques, s'agraeix un dia normal, d'aquells en què no passa res i pots llegir la premsa a la cafeteria sense que el croissant se't quedi travessat a la gola qual caca de vaca a la sola de la sabata. Avui no tornaré a classe (demà passat, sí), però avui tornaré, espero, a xerrar del canvi climàtic i del canvi horari i del canvi sexual amb la bona gent d'abans de les vacances que em cobra el pa, el periòdic, el tallat, el cafè amb gel, el xupito, el dinar, i el sopar quan s'escau, els llibres llunyans i les fruites i verdures de proximitat. Són els quotidians, sovint anònims amics i amigues de capçalera que només amb unes paraules i un somriure t'alegren el dia. ¿Queda clar perquè setembre és un dels meus mesos de l'any? Parafrasejant Serrat, avui pot ser un gran dia normal.